

בכל מקום בגרמניה אפשר לראות את מאות אלפי הנכים שאיבדו את אבריהם בתריסר ארצות. עוד לפני שש שנים לא רצה אף גרמני לחזור למדינה.

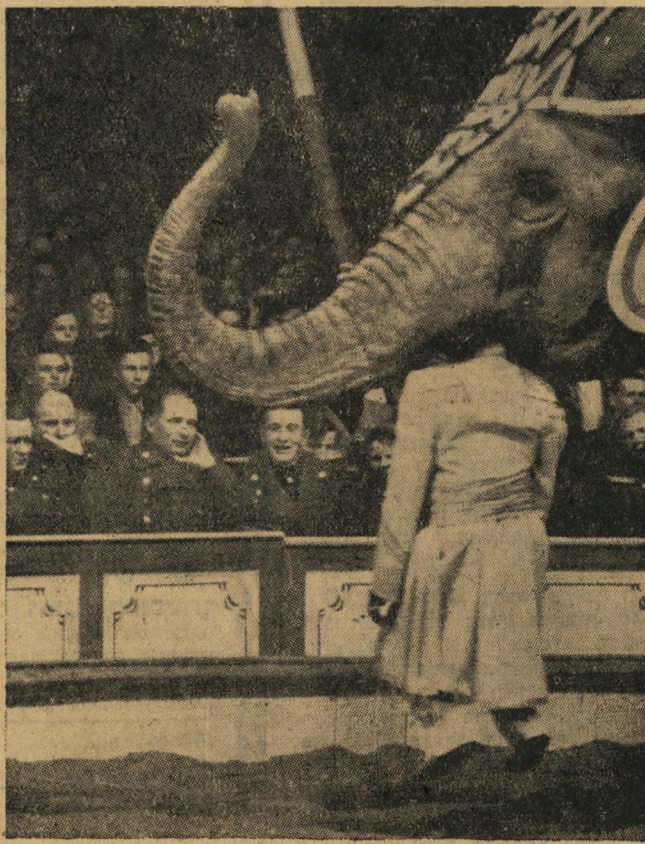

זוהי השאלה הגדולה המנקרת במוחם של מדינאי המערב. הצבא הגרמני החדש עלול לקום ביום מן הימים ולפנות נגד מקימיו, לכרות ברית עם הרוסים (הנראים בתמונה מימין בקירקס ברלינאי, במקומות הכבוד). והוא עלול גם לפתוח במסע צלב כדי צעירים גרמניים בהפגנת נקט.

נכה האתמול, טירון המחר

אולם ברגע זה מונחים 150 אלף בקשות קבלה לצבא הגרמני במשרד בלאנק — וזה לפני שהוכרז בכלל על גיוס לצבא החדש. המלחמה — נשכחת והולכת — ושגנון המדים אוזז מחדש בדרך שהתחיל באופן ספונטאני לחבוש את כובעי המצחיה האופייניים של הצבא.

נגד מי ילחמו?

לא תהיה זאת החלטה קלה. כי מאות אלפי אזרחי ישראל יוכרו את המגפיים הצועדים, את שריריהם המתנגנים. הם יוכרו גם לאן הובילו — בעקם האחרונה.

מכל זה לא נשאר כיום זכר: גרמניה היא עתה כשביעתיצון בתערוכה תעשייתית. סמל אחר היא במרכז) — בו נאם היסלר את נאומיו הראשונים.

גשבעים להחזרם לחיק המולדת. משורר אחד כבר המציא את הסיסמה: „אם אשכחך, שלווה, תשכך ימיני...“

החשש הגדול בבירות מערב אירופה: ברגע שיקום צבא גרמני חזק וגרמניה עצמאית תמתח את שריריה, יגדל החשך לכ" בוש בחזרה את השטחים שנקרעו ממנה. הנשמה הגרמנית הרגילה להרפתקות תמריץ להרפתקה נוספת. והפעם תגרום ההרפתקה, בהכרח, לפתיחת מלחמת העולם השלישית — מלחמת המימן שתחריב את תריבות העולם.

לב הנכסך לאיחוד

פחד זה הוא כאין וכאפס לעומת הפחד השני, ההפוך.

איש אחד קושר כיום את גרמניה לעור לם המערבי — איש זקן היכול למות בכל יום. קונראד אדנאור, המנהיג האירופאי מס' 1, סלל את דרך תקומתה של גרמניה בעולם המערבי. הוא החזיר את ארצו למגרשי הכ" דורגל של שוייץ ולבתי-החרושת של תל אביב. מה יקרה אם תפרח מחר גשמת הליברלית?

השאיפה העיקרית בלב גרמני טוב היא לאחד מחדש את מולדתו המבוזרת בין שני הגושים. „אחדות, חוק וחופש“ הם שלושת האידיאלים של ההמנון הלאומי — כשהדגש עתה על המלה הראשונה. אפשר להשיג את איחוד הארץ בדרך המלחמה. אפשר גם להשיג אותו בדרך אחרת: הרוסים מוכנים לחתור על גרמניה המזרחית, תמורת „ניש ראליוזיה“ של כל השאר — יציאת גרמניה מחזית המערב. במקרה זה קרוב לוודאי שיתגברו היסודות הרוצים מאז ומעולם בברית גרמנית-רוסית, שאינם דוקא קומיניסטיים.

ענק גרמני, עצמאי ומוזין, שלא יראה כל תובה לעצמו בלבוש את המסע הסובייטי מערבה, גרוע בעיני הצרפתים עוד יותר מאשר ענק גרמני המשתוקק לכבוש מחדש את מולדתו מירי הסובייטים.

לכאן או לכאן

תהיה התוצאה כאשר תהיה, דבר אחד ברור: הם יצערו שוב, עוד השנה.

התיילים יצערו — ולא הם לבדם. יחד איתם יצערו אנשי העסקים, שסחורותיהם מציפות כיום יבשות והגיעו לכל פינות היבשת; והדיפלומטים, שיהיו שוב פעילים בכל חלקי תבל. הם יעוררו אלפי בעיות. אחת מהן: מה יהיה יחס ישראל לדגל ה"שחור-אדום-זהוב"?

משך כמה שנים התחמקה ישראל מן הבעיה. היא קיבלה את השלומים, ביקשה לא פעם (בהצלחה) את הגרמנים לחלצה מצרה חולפת. תקומתה הרשמית של גרמניה עצמאית, שתהיה אחת מארבע או חמש מעצמות העולם, בעלת אינטרסים רבים במרחב, תחייב החלטה לכאן או לכאן: להכיר בגרמניה רשמית או לא?

לא תהיה זאת החלטה קלה. כי מאות אלפי אזרחי ישראל יוכרו את המגפיים הצועדים, את שריריהם המתנגנים. הם יוכרו גם לאן הובילו — בעקם האחרונה.